

Tio år med RIG-Karate , Karategymnasiet

Historik

År 2000 blev **Erik Åsbrink** vald till förbundsordförande i Svenska Budoförbundet. Han började då se över organisationen och samlade alla sektioner och gemensamma kommittéer. Efter att alla hade presenterat sina verksamheter frågade Erik om inte förbundet hade något RIG. Bilden var då att inga initiativ tagits efter att Judo lämnat förbundet och då tagit med sig sitt RIG. Han undrade då om det fanns något behov av detta. Först då tecknades bilden av Sveriges tapp i det internationella perspektivet i karate. Det var sparsamt med mästerskapsmedaljer om man jämför **med storhetstiden från 1984 -1994 när det var normalt att flera svenskar kom hem med medaljer från JEM, World Cup, EM & VM**. Detta var alltså inte anledningen till att söka ett nytt RIG utan ett konstaterande i behovsreflektionerna. Karatelandslaget var här inte speciellt aktiv i frågan. **Michael Söderkvist** fick i uppdrag (som ordförande i Utbildningskommittén) att reda ut möjligheterna till ett RIG. Utbildningskommittén hade flera farhågor som t ex att karate är hårt styrt av karategrupper, viljan att flytta till en annan ort kan också vara ett problem och finns det kommuner som vill samverka? Men såg samtidigt många möjligheter som att få större framgångar i mästerskapstävlingar och även att etablera djupare kontakter med RF och den svenska idrottsrörelsen.

Direkt därefter blev förbundet erbjuden att starta ett idrottsgymnasium i samverkan med Fryshuset i Stockholm som hade speciella resurser. Efter en mycket kort rekryteringsperiod så visade sig det att intresset var för dåligt så det projektet lades ner.

I stället gick tanken till ett RIG vidare och förbundet sökte intresserade kommuner som hade en tänkbar miljö för ett, i första skedet , RIG - Karate. Flera orter rangordnades och skulle uppvaktas. Men just innan dessa kontakter skulle tas så hade Erik Åsbrink träffat den dåvarande kommunstyrelseordföranden i Haninge Kommun (en kommun som då var på *grön kvist* efter många dåliga ekonomiska år). Tycke uppstod och Fredrika Bremergymnasierna blev tillfrågade. Skolledningen, Michael Söderkvist och Haninge Budoklubbs framgångsrike tränare **Björn Grünstein** inledde ansökningsförfarandet till RF. Rektor **Gunilla Melin** blev sedan skolans representant och Björn Grünstein deltog inte mera i projektet.

Landslaget informerades hela tiden om RIG:et men hade en avvaktande hållning. De hade också en stor omsättning av förbundskaptener vilket gjorde att engagemanget var mera symboliskt under lång tid.

Jag blev sedan kontaktad av Michael Söderkvist om detta projekt och fick en förfrågan om att leda verksamheten på RIG – karate. Efter en stunds övervägande så nappade jag på det här erbjudandet från förbundet.

Det var så allting började inför höstterminen 2002 i Haninge..

Nu har det snart gått ett decennium och jag har börjat reflektera över alla dessa år med denna förbundssatsning på talangutveckling av unga karatekas. Det är ett roligt och spännande jobb att vara tränare på ett riksidrottsgymnasium med alla träningsmöjligheter och resurser vi har. Vi har möjlighet att ta hit framgångsrika elitidrottare , kompetenta föreläsare , träna med andra elitidrottare , åka på internationella träningsläger mm. Det känns verkligen att man är en professionell tränare som får betalt för arbetsinsatsen och engagemanget. Det är få elittränare i karate som är avlönade i det här landet. Och det är en av flera faktorer som skiljer oss åt från de olympiska idrotterna.

Några tankar som har växt fram tydligare och tydligare nu efter alla mina år på RIG – karate är om vi har uppnått vårt syfte med denna elitidrottssatsning på gymnasienivå. Några intressanta frågeställningar:

Hur har det gått egentligen?

Är Sverige tillbaka på den internationella nivån där vi tar medaljer på stora tävlingar?

Är RIG-karate den bästa plattformen för unga karatetalanger som vill nå internationell elit?

När det gäller stora internationella tävlingar så menar jag internationella tävlingar av betydelse och inte diverse ”*breddtävlingar*” runt om i världen där var och varannan svensk erövrar medaljer... Då är det lätt att tro att vi håller hög klass i det här landet.

Nej, jag tänker på tävlingar som **Premier League (f d Golden League) , JEM , JVM , EM & VM** där de allra bästa utövarna tävlar och konkurrensen är tuff. Medaljörerna där är riktigt bra tränade!

Tar vi medaljer på sådana tävlingar? Jag återkommer till det lite senare.

Här kommer först en liten kort sammanfattning av RIG-karates snart tioåriga historia och hur det gick med den här elitsatsningen på gymnasienivå. Det är en tuff utbildning på karategymnasiet ska man veta. Eleverna flyttar hemifrån när de är 16 år och får ta hand om allt själva , t ex handla , städa , laga mat , ha koll på tillvaron mm. Man ska dessutom klara av studierna på ett tillfredsställande sätt så att man kommer vidare till högskolestudier och så ska man träna som en elitidrottare (ca 12-15 tim/v). Det är en rejäl utmaning för de flesta ungdomar som växer upp idag!

Det gäller att man har det som krävs, annars får man skaffa sig det. Någon annan väg finns inte, precis som det är i toppidrotten. Det är en lång och tuff väg att gå för att nå den internationella eliten. Det vet alla som har gått den vägen. Du får räkna med att lägga ner ca 10 år av hård och systematisk träning för att kunna nå toppen. Och det är därför som förbundet har skapat denna möjlighet att få träna på ett professionellt sätt redan i 16-årsåldern med sikte mot landslag och mästerskapsmedaljer för Sverige.

Budogymnasiet startade alltså hösten 2002 i Haninge och bytte sedan namn till Karategymnasiet 2010 när Karate blev ett eget förbund i RF.

Första årskullen var 86:orna. Nio elever sökte och alla kom in för att vi behövde en grupp att starta med. Det var en blandad kompot av elever med olika bakgrund inom diverse kampsporter t ex karate , ju-jutsu och kempo. De flesta hade ingen aning om vad detta gick ut på och sex elever slutade redan efter en termin. Övriga tre elever fullföljde sedan hela utbildningen. **Emmelina Le Claire , Åsa Persson & Dante Fermin** blev våra första "budostudenter". Av dem så är det endast Dante som tränar karate idag , men han tävlar inte.

Sedan var det 87:orna. Elva elever sökte , sju kom in. Av dessa klarade fyra av hela utbildningen. **Gülsah Akdag , Sadik Sadik , Niklas Andersson & Julia Nilsson** var de eleverna. Det här är vår mest framgångsrika årskull hittills. Under gymnasietiden var **samtliga fyra med i juniorlandslaget och tävlade på JEM**. Det är imponerande! Samma år som de tog studenten så blev Gülsah & Sadik uttagna till VM...endast 19 år gamla. Det är stort. **Sadik Sadik tog senare brons på JVM 2007!** Av dessa fyra elever är endast Gülsah & Sadik aktiva idag, båda tillhör dock toppen i landslaget.

Nästa kull var 88:orna. Sex sökte, fyra kom in. Av dessa så klarade en av hela utbildningen , **Bleard Amagjekaj**. Han var med i juniorlandslaget och tävlade på JEM under gymnasietiden. Han är fortfarande aktiv och tillhör idag toppen i landslaget. **Bleard tog brons på EM 2011!**

Nästa kull var 89:orna. Sju sökte, fem kom in , fyra klarade hela utbildningen. **Andreas Lindberg , Sebastian Salonen , Fredrik Grombein & Johan Börjesson** var namnen på dessa. Andreas var med i juniorlandslaget under sista året på gymnasiet och tävlade på JEM. Han är fortfarande aktiv inom karaten. De andra har lagt av med karate.

Nästa kull var 90:orna. Nio sökte, åtta kom in, en klarade av hela utbildningen , **Anton Matsborg**. Han är idag inte aktiv inom karaten.

Nästa kull var 91:orna. Tre sökte, två kom in, en klarade av hela utbildningen, **Ghelu Mae Borell**. Hon är idag inte aktiv inom karaten

Nästa årskull var 92:orna. Åtta sökte, sex kom in. En av dessa har gått om ett år på gymnasiet och kommer att gå ut med 93:orna i vår. Övriga hoppade av RIG-karate under gymnasietiden och tränar idag lite sporadiskt.

Nästa årskull var 93:orna. Åtta sökte, sex kom in, fyra är kvar nu på RIG-karate. Det här är vår näst bästa årskull med två stycken i juniorlandslaget, Filip Knutsson & Gabriel Ingemansson. Båda blev uttagna till U21-EM 2012.

Nästa årskull var 94:orna. Sju sökte, fem kom in och alla är kvar på RIG-karate.

Och till sist har vi årets kull 95:orna. Sju sökte, fyra kom in, tre är kvar på RIG-karate.

Så totalt har *fjorton* elever klarat av den här tuffa och krävande elitidrottsutbildningen på RIG-karate och utav dem så är tre fortfarande med i landslaget (**Bleard , Gülsah & Sadik**) , två är fortfarande aktiva inom karaten (**Andreas & Dante**) och nio har lagt av med karate.

Är det här en bra investering av tid, engagemang och resurser när 65 % av rig - studenterna försvinner från karaten efter tiden på karategymnasiet?

Är det så här förbundet vill förvalta den här kompetensen som eleverna får under sin tid på karategymnasiet?

Som det ser ut nu så får förbundet inte ut något av dessa , relativt bra idrottsutbildade , rig-elever eftersom ingen fångar upp dem efter gymnasietiden. De skulle kunna tillföra en hel del, enligt min mening, både på hemorten eller här i Stockholm. Det måste ju finnas massor med klubbar som behöver kompetenta barn – och ungdomstränare?

I princip alla elever lägger av med karate när de slutar på karategymnasiet under sin gymnasietid och skälen till detta kan ju vara många. I de flesta fallen handlar det om brist på motivation att träna karate på sin fritid. RIG-passen på skolan brukar inte vara några problem att närvara på utan det är att träna på en karateklubb utanför skoltid som brukar vålla motivationsproblem. Och andra lite tuffare och moderna kampsporter lockar givetvis också dagens ungdomar.

Ett annat skäl är att den enskilde eleven inte har det som krävs för att vara en elitidrottare som lägger ner ca 700 timmar om året på kvalitativ och systematisk träning. För att underkasta sig en sådan träningsmängd behövs en stark inre drivkraft och det är tyvärr sällsynt bland dagens karateungdomar. Och vi på RIG-karate bedriver elitidrott på det sättet som övriga elitidrottare gör inom svensk idrott. Vi har fysiska tester som ligger till grund för uttagningar till tävlingar , vi vågar ställa krav på de aktiva , vi tränar olika delkapaciteter som t ex styrka , rörlighet , koordination & uthållighet , eleverna dokumenterar sin träning i en träningsdagbok året om mm. Det är bara de som är i god fysisk & psykisk form som får representera RIG-karate på tävlingar. Det här är ju självklart för dem som förstår vad som menas med begreppet elitidrott.

En annan intressant iakttagelse är att **ingen** av de elever som har hoppat av RIG-karate , under sin studietid , har lyckats ta sig in i landslagstruppen. Inte heller har någon elev som varit med i landslaget lyckats behålla sin landslagsplats efter att den har hoppat av RIG-karate. Det här är intressanta fakta tycker jag. Det här säger lite om den elitverksamhet som vi hela tiden försöker utveckla här i Haninge.

Idag är vi två RIG-tränare på karategymnasiet, jag själv och **Lotta Berger**. Vi erbjuder eleverna ett bra elevboende som ligger nära skola och träningsanläggning, en modern gymnasieskola med de flesta av de nationella gymnasieprogrammen, bra träningsmöjligheter, idrottsmedicinska tester varje termin, coachsamtal efter behov, matlådor från skolans restaurang, ett sponsorpaket från Adidas , internationella tävlingar & läger , samverkan med andra elitidrottare , hög kvalité på den

teoretiska utbildningen mm mm. Den här listan går att göra hur lång som helst känns det som nu när jag funderar på det.

Det är inte samma verksamhet idag 2012 som det var i starten 2002. Det är mycket som har utvecklats. Vi som ingår i RIG-gruppen (skolledning & tränare) är mycket nöjda med vad vi har byggt upp på dessa tio år!

Jag tänkte inte gå in djupare på detta utan hålla mig till mina funderingar kring svenska tävlingsframgångar i *kumite* de senaste tio åren för utövare födda 1986 eller senare för det var den årskullen som startade på RIG:et höstterminen 2002. Och då kan man också jämföra med andra ungdomar i samma ålder som inte har gått på RIG-karate och se om det är möjligt att nå den internationella eliten utan att ha gått på förbundets elitidrottssatsning.

Det kan ju finnas en uppfattning om att man inte behöver gå på karategymnasiet för att nå internationell elit i karate. Att man kanske kan utvecklas till en elitidrottare som kan konkurrera på den högsta nivån i karate fast man väljer hemortsalternativet? Och det är just därför jag vill ge er svart på vitt hur det har sett ut det senaste decenniet med detta.

Här nedan ser du vilka aktiva, födda 1986 eller senare, som har tagit medalj på en stor internationell tävling av betydelse.

Gülsah Akdag (f d RIG-elev)

3:a Dutch Open 2009

3:a Italian Open 2010

2:a Paris Open 2010

3:a Dutch Open 2012

Sadik Sadik (f d RIG-elev)

3:a Junior-VM 2007

2:a Austrian Open 2008

3:a Dutch Open 2009

Bleard Amagjekaj (f d RIG-elev)

2:a Austrian Open 2008

3:a Italian Open 2009

3:a EM 2011

Mohamed Bedri (ej RIG-elev)

2:a Italian Open 2011

Totalt alltså elva medaljer har den här kvartetten lyckats erövra i tuff internationell konkurrens. Det är bra gjort! Bland medaljerna ser vi också ett JVM-brons och ett EM-brons. Det är vi inte bortskämda med i det här landet!

Tio av dessa elva internationella medaljer har f d RIG-elever tagit.

En medalj har tagits av en aktiv som inte har gått på RIG-karate.

Det är fakta. Det går att dra slutsatser av detta. Tydligare än så här blir det inte. Det verkar alltså vara högst osannolikt att nå den internationella eliten i karate om man inte har gått på RIG-karate. Är du ung och vill satsa mot stjärnorna så finns här en beprövad väg att gå. Det är en möjlighet för den som vill utvecklas till en elitidrottare och försöka ta en landslagsplats i framtiden. Det vi ser nu är resultatet av allt arbete som dessa aktiva har lagt ner under sin elitidrottssatsning och den började på karategymnasiet för ca 7-8 år sedan och nu kommer avkastningen. Tack vare deras klubbtränare som formade och inspirerade dem i unga år , karategymnasiet som sedan tog över när de ville börja satsa på riktigt och senare tränare och stödpersoner har de här tre f d rig-eleverna lyckats nå den internationella eliten. Det är alltså många personer som kan sträcka på sig när det gäller dessa fina framgångar i kumite!

När det gäller RIG-karate så är det en elitverksamhet som levererar tävlingsresultat av betydelse. Ska den trenden fortsätta behöver vi få in rätt elever till RIG:et. Motivation och tydliga mål hos eleven är viktigare än talang! Får vi in rätt ”virke” till den här verksamheten så finns det inga begränsningar för vad vi kan åstadkomma med eleverna och deras fortsatta satsning mot medaljerna!

Min egen slutsats av denna tioåriga förbundssatsning blir följande:

Svensk tävlingskarate behöver RIG-karate.

Svenska landslaget behöver RIG-karate.

Svenska Karateförbundet behöver RIG-karate.

Det finns inget bättre utvecklingscentrum för elitidrottsträning inom karate i det här landet.

Idrottshälsningar
Omar Ahmedin , RIG-tränare